

THAJSKO 2003

Tak ještě dát poslední zápočty, a pak rychle na autobus číslo 119 a hurá na letiště. Už té zimy mám dost. A to meteorologové slibují na konec týdne dvacet stupňové mrazy, brrrr. Musím si vystát frontu na odbavení, neboť stejný nápad jako já mělo více lidí. Málokomu se chce mrznout v republice. Thajsko je oblíbeným cílem turistů hlavně v zimním období, neboť v tomto období je v Thajsku příjemných 30 až 35 °C. Už se nemohu dočkat! Na letišti se setkávám se Silvií, Martou, Světlanou, Jánem, Markem, Standou, Mirkem, Jirkou, Míšou, Romanem a Pavlem. Se mnou je nás přesně tucet a budeme si krás Asie společně užívat. Konečně odbila 19. hodina a my rolujeme na startovací dráhu. Za okamžik jsme již nad Prahou a sledujeme krásné panorama Hradčan, tentokrát i s poutřovým srdcem. Čeká nás šest hodin letu do Maskatu; Maskat je hlavním městem sultanátu Omán. Letíme přes Slovensko, Maďarsko, Rumunsko, Černé moře, Turecko a míříme nad Irák. Těsně před Irákem letadlo zatočí ostře vlevo a my se dostáváme do vzdušného prostoru Íránu. Pak jen přeletět Perský záliv, Spojené arabské emiráty a dosednout v Ománu. To už však mám hodinky přetočené o tři hodiny dopředu. Ačkoliv je půl čtvrté ráno, přivítala nás milá teplota 16 °C. Máme čas akorát hodinku, než nám doplní palivo a jídlo. Trávíme tento čas

v tranzitním prostoru. Mají tu krásná žlutá trička mnoha vzorů i za přijatelnou cenu 3,500 riálů. Jeden riál se dělí na 1000 bais. A za jeden ománský riál zaplatíte asi 3 americké dolary. Rozhodnu se, že si tričko koupím až

cestou zpět. Zahlédl jsem pohledy a neodolal jsem a koupil si je již teď. To abych věděl, jak vypadá Omán ve dne. Výběr pohledů byl velmi slabý, a jak Marek poznamenal, koupě pohledů je dobré promrhání deviz. Ale to už jsme opět v letadle a pokračujeme dalším šesti

hodinovým letem přes Arabské moře, Indii, Bengálský záliv a Myanmar do Bangkoku, hlavního města Thajského království. Bangkok nás přivítal třicet jedním stupněm Celsia a těžkým teplým vzduchem, na který jsem si ovšem hned velmi dobře přivykl. Hrálo mě však i to, že v Čechách mrzne. Bangkok celým jménem volně přeloženo se nazývá: Velké město andělů, věčné a nádherné místo hinduistického boha Indry, vznešené město, kde je uloženo devět skvostných drahých kamenů, diamant, rubín, smaragd, žlutý safír, granát, modrý safír, měsíční kámen, zirkon, kočičí oko, královské město s mnoha velkolepými paláci a stavbami, věčné město, kde sídlí bohové a má svůj domov hinduistický bůh Krišna, město stvořené bohem Višnou. Thajci zkracují název města na Krung Thep (Město Andělů). Na letišti hned

směňuji americké dolary na thajské bahty. Jeden baht vyjde asi na 75 českých haléřů. Cestou z letiště na hotel se mi Bangkok přestával líbit. Všude nadjezdy, autostrády, mnoho aut, smog a i celkem neexotický smrad z automobilových zplodin. Bydleli jsme první dvě noci v Bangkok Palace hotelu a to velmi pohodlně. Výhled jsem však měl

na autostrádu. Bangkok je město postavené v rovině protkané množstvím kanálů (klongů), městem protéká řeka Čaophraja. A první večer v Bangkoku jsme vyrazili na večeři. Jediná rozumná akce, neboť jsme byli z letu všichni utmáceni. Najedli jsme se v rybí restauraci, což není zas tak výjimečné, neboť ryby a mořské plody jsou nedílnou součástí zdejšího

jídelníčku. Poprvé jsem ochutnal ústřice. Silvie sice povídala něco o erotickém jídle, ale já si ústřici dal nejenom s citrónovou šťávou ale i s plátkou smaženého česneku. A právě ten česnek způsobil, že jsem nejdřív netušil, o čem Silvie mluví. A po večeři už zpátky na hotel a do vytoužené postele. Cestou k hotelu Silvie koupila tamarind – plod snad akácie či něčeho příbuzného. Bylo to v luskách a uvnitř dužina s peckami, chutí připomínající datle a fíky. Mně to nechutnalo. Za to večer při čištění zubů jsem strnul. Zuby jsem měl úplně hnědé, jako kdybych si je nikdy nečistil. Samozřejmě, že tamarind barvil, ach snad to ráno bude lepší.

Ráno nás čekala velkolepá hotelová snídaně formou bufetu. Musím říci, že dozrálý ananas chutná daleko lahodněji než ten, který nám nosil Mikuláš. Vyrázili jsme do chrámu Zlatého Budhy. Koupil jsem si vonné tyčinky, květ lotosu a zlatý papírek, abych mohl obětovat Budhovi. Já jakožto věřící, však neorganizovaný, si to mohu dovolit. Lotos se dá do nádoby s vodou, do nádoby s pískem se zapáchnou hořící vonné tyčinky a zlatý papírek se jemným pohybem prstů zeledřuje a přiloží na Budhu, spíš na část těla Budhy, kterou si přejete uzdravit. Tento jednoduchý úkon jsme bez problémů zvládli všichni, až na Martu. Marta hrdinně zapáchla vonné tyčinky do nádoby s pískem a chtěla je zapálit, po značném úsilí se jí to povedlo. Tyčinky však zapálila obráceně. Hbitě tyčinky obrátila a zapálila správně. Doufám, že i jí Budha vyslyšel. Poté jsme se odebrali k říčnímu přístavu, kde jsme vsedli do džunek a plavili se po Čaophraji. Před tím jsem si ale všiml, že před každým domem, bankou, továrnou je takový menší domeček. Je tam proto, aby duchové toho místa měli svůj prostor a nestrašili na místě nové stavby. Duchové tuto oběť přijmou a nemají proč škodit. Samozřejmě, že pro jistotu se ještě denně do těchto duchových domků nosí obětiny. I zahraniční investoři jsou nuceni tuto thajskou tradici přijmout. Osobně se mi tento přístup líbí. Čím větší budova tím větší i přibýtek pro duchy.

Ale to už se opravdu plavíme po kalné špinavé vodě řeky Čaophraji. Výhled je zajímavý, neboť proplouváme rezidenční čtvrtí. Na jedné straně je nádherný pohled na luxusní novostavby a na druhé straně na chrám ve stylu šrilanském. Proplouváme kolem královského paláce a pohyb po řece je velký, mnoho turistů si tuto vyjížďku nenechá utéct. Tak ta naše džunka pádí po vlnkách řeky a najednou odbočujeme doprava do jednoho z četných klongů. Zde zastavujeme u kláštera a házíme do vody kousky chleba, kupodivu se objevují u hladiny sumci.

V této vodě je opravdu život. Sumci jsou parádní, zde je nikdo nechytá, neboť jsou ve výsostných vodách kláštera. Džunkař obrací svoji džunku zpět, a tím je pro něho vyjížďka u konce, ovšem nám ještě zbývá 30 minut, upozorníme ho. Chvilí diskutuje, ale pak otáčí a již zvolna nás veze dál. Vidíme i jinou část města, kde žijí tzv. mostní lidé. To jsou ti, co žijí pod mostem a řeka je jim vším – umývárnou, toaletou i kuchyní. I tak lidé v Bangkoku žijí, jsou to převážně přistěhovalci ze severu. Po vyjížďce lodí nás již čekal oběd v thajské restauraci. Dal jsem si smažené nudle, ty mám rád již od pobytu v Číně. Ani thajské

nudle mě nezklamaly. Vyrazili jsme k chrámovému komplexu Wat Po. Chrámový komplex má několik nej, je v něm socha ležícího Budhy a na jeho území je nejvíce budhistických věžiček. Je to krása, jsme obklopeni thajským stylem a nemůžeme se nabažit té exotiky.

Prohlížíme si Budhu, který je převlékán samotným králem, a to zrovna podle toho jaké vládne roční období. Pak se přesouváme do královského paláce. Má to jeden zádrhel. Náš mikrobús není tam, kde má být, spíš není vůbec. Telefonem na ústředí se dovídáme, že řidič byl unavený a je zvyklý po obědě spát. No

proč ne? Však my rádi počkáme, koneckonců my ho platíme. Taky jedna asijská realita.

V královském paláci se dbá na oblečení. Nesmíte mít šortky či krátkou sukni, odhalená ramena a pantofle. Na to tu dbá královská stráž. A Světlana by vám mohla potvrdit, že je to opravdu důkladná kontrola. Musela si za nemalý obnos půjčit košili. První věž je zlatá a je v ní uchovávaná relikvie Budhy, v druhé věži jsou uloženy svitky a písemnosti (třeba i na palmovém papíře) a poslední věž je od pantheonu královské rodiny. V areálu se nachází Smaragdový Budha, je to

jediná socha Budhy, která se nesmí fotografovat. Lze se jen u ní modlit a dívat se. Socha sama je malá a tak daleko a vysoko vzdálená od lidí, že člověk musí mít ostřížící zrak, aby se mohl tou nádherou kochat. Po prohlídce královského paláce jsme se přesunuli do výroby šperků. Převládá zde zlato a různé druhy drahých kamenů. Pro mne je zde draho a nemám chuť kupovat klenoty, odcházím ven a snažím se kamarádit s papoušky. Jsou nádherně zbarvení a ochotně mi přelézají na ruku. Čas mi utíká poměrně rychle, když tu najednou mě papoušek

štípl hodně bolavě. Přemýšlím proč. Bylo to díky Jánovi, který neměl lepší nápad, než papouška zatahat za ocas. Papoušek chtěl udržet rovnováhu a samozřejmě jak jinak než zobákem. Nebylo to tak hrozné, ani modřina se mi neudělala. Pak jsme se propletli dopravní zácpou k hotelu. Večer jsme vyrazili na večeři, ale nejdříve na trh v Patpongu. Já nemám rád tržnice u nás, natož v cizině. Ale je fakt, že když člověk chce nakoupit levně, tak právě tržiště je k tomu vhodné a pokud chce nakoupit super levně, tak musí umět smlouvat a mít na nákup čas. Před restaurací stál slon, no spíše slůně, jeho mahut (správce, vychovatel slona) ho tam prodával, ne do slova. Člověk za malý obnos koupil u mahuta bambusové výhonky a slon o ně poprosil a pak i poděkoval. Bylo to krásné i smutné zároveň. Slůně uprostřed rušné ulice. Na druhou stranu držet slona je finančně velmi náročné. Přesto jsem propadl kouzlu slonů. Je to krásný kontakt. Klasická večeře, při které jsem

ochutnal salát z nezralé papáje, mi spravila trochu náladu z trhu. A už jsem se těšil na noční erotický program. Zůstali jsme na Patpongu a zašli do nočního klubu. Vstup je volný platí se jen konzumace nápojů, ceny jsou tu však třikrát vyšší než normálně. U tyčí se znuděně pohupovaly gogo tanečnice a občas přišla nějaká děva s programem, jako

například vytažením 10 metrového provázku s navázanými orchidejemi z pochvy, či otvíráním sodovek pomocí rodidel (myslím si, že však tam měla umně schovaný otvírák), kouřením cigaret a ne ústy a tak. Byla to ztráta času. Dopili jsme si svá piva a odešli zklamáni a znechuceni. S erotikou to nemělo nic společného. Na pódiu nuda, nuda, šed', šed'. A v publiku se bavili snad jen Němci a Nizozemci, kteří velmi hlasitě pochrochtávali. Zamířili jsme na noční květinový trh. Ani vůně tropických rostlin nepřetloukla výfuky automobilů, ale oči se popásly. Tolik barev, mnoho vzorů, které byly z květin skládány, prostě radost pohledět. Takže noční Bangkok si mě získal úplně něčím jiným, než tím co je inzerováno v katalogích cestovních kancelářích. Spokojeně jsem po půlnoci usínal.

Ráno jsme vstávali již v 5.00 hodin. Čekala nás totiž jízda na řeku Kwai. Velmi rád jsem opustil to nikdy nespící město a vydal se na venkov. Pomalu se rozednívalo (kolem osmé hodiny, a kolem osmnácté se šerilo) a my se dostávali na venkov. Projížděli jsme obdělánou a zúrodněnou krajinou. Pak již přišel les, slušelo by se napsat prales. Zastavili jsme v pralese u jednoho obydlí. Byl to vesnický cukrovar, nebo spíš kokosovar. Z kokosů se tu vyrábí cukr. Vzduch byl teplý vlhký prosycený vůní páleného dřeva. Poprvé jsem zde ochutnal kokosové mléko rovnou z kokosu, neuchvátilo mě. A poprvé jsem zde ochutnal pomelo, obdoba grapefruitu. Není tak šťavnaté, a přesto osvěží. Domorodá průvodkyně utrhla ze stromu malý plod a řekla mi, ať ochutnám. Já hlupák důvěřivý jsem ochutnal, nevím, co to bylo, ale bylo to hodně kyselé, snad ještě víc než citrón. Ale jedovaté to nebylo. Pokračujeme v cestě dál a stavíme blízko kokosových hájů, kde přestupujeme na čluny a opět se projíždíme

po kanálech. Na kanálu je život. Není podél silnice. Všichni lidé zde žijí u vody. Obchody jsou uzpůsobené tak, aby se z lodě dalo nakupovat, a kdo nemá možnost mít svůj obchod, prodává přímo z lodě. Třeba kokosové palačinky byly výborné. Trávíme tak dopoledne a občerstvení novými zážitky vyřážíme

do Kančanaburi. Odtamtud nás poveze vlak po železnici smrti i přes slavný most přes řeku Kwai. Dojeli jsme do Kančanaburi v poledne a za pár minut přijíždí vlak. Na nádraží je plno lidí, především turistů a samozřejmě skautů, kterých je plné Thajsko, jelikož zde mají celosvětové jamboree. Rád cestuji vlakem, proto pro mne změna dopravního prostředku byla vítaná. To však nemohla říct Marta s Romanem, kteří vyloženě dvě hodiny ve vlaku trpěli. Vlak byl tažený diesel lokomotivou a měl otevřené dřevěné vagóny, uznávám, že nepohodlné. Přesto to byl pro mne zážitek. Most přes řeku Kwai byl hned za nádražím a pak už jsme se zakousli do pralesa a polí podél trati. Thajci zrekonstruovali část tratě na památku zajatcům, kteří tuto trať vybudovali za 16 měsíců. Podle japonských plánů měla stavba trvat pět let, ale

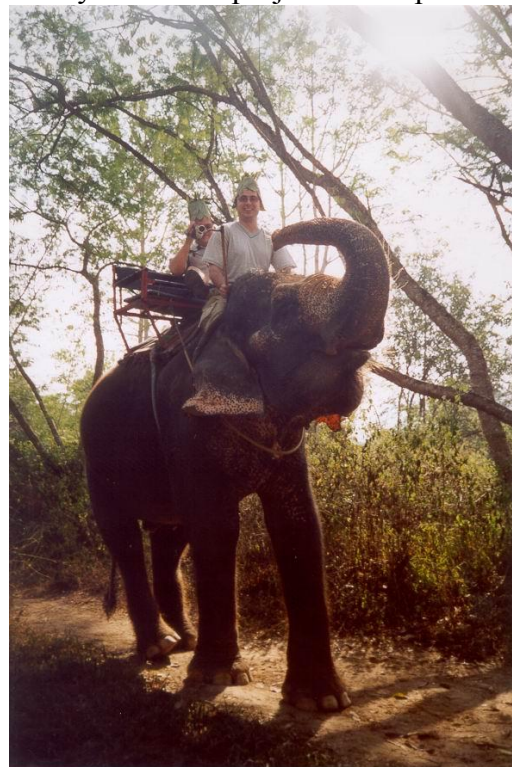
vývoj ve válce přiměl Japonce stavbu urychlit i za cenu pro ně bezcenných zajateckých životů. Ke konci projížďky jsme velmi zvolna přejížděli po dřevěném viaduktu, který se nebezpečně kýval a povrzával. U tohoto viaduktu je jeskyně, ve které dnes je socha Budhy, a je to poutní místo, ale za války zde měli Japonci štáb. Jízdu vlakem

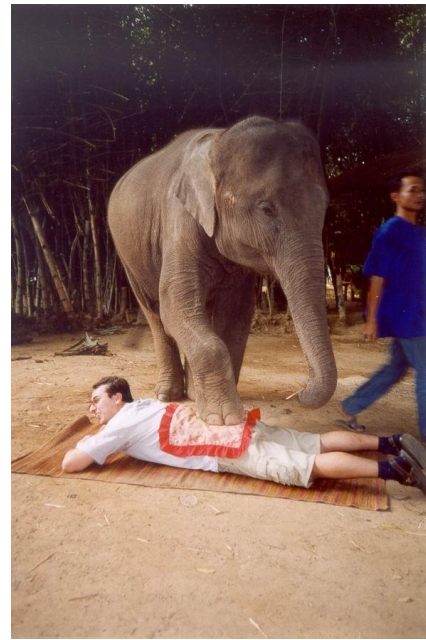
jsme zakončili parádním obědem. Byl jsem tak vyprahlý, že jsem do sebe naklopil na ex litr studené sodovky. Podchlazení střev jsem však pocítil až večer a v noci. Byl jsem pak rád za Reasec (díky Míšo a Jirko) a za Imodium, které jsem si vezl z vlasti. Na obědě jsem si ještě pochutnal na takových specialitách, jako je smažený banán či zrovna čerstvě utržený banán z banánovníku. Po obědě jsme vyrazili na sloní trek. Bylo to mé druhé setkání se slony a byl jsem uchvácený. Nádherou, inteligencí a majestátností těchto velkých tlustokožců. Nastoupili jsme s Míšou na slona a vydali se na projížďku do pralesa.

Na hřbetě slona jsme si uvědomili, jak klidně a majestátně slon kráčí, a jak mahut nemůže být zbrklý chlap. Náš mahut dobře vedl slona, avšak když mu dal povel, aby odstranil větev z cesty, slon ho neposlechl, nepovažoval větev za překážku a důstojně ji překročil. Mahut nám na hlavy udělal

slušivé kloboučky z listí a dokonce mi dovolil, abych slona chvíli vedl. Sklouzl jsem ze sedátka slonovi rovnou za krk a měl jsem jen velkou obavu, aby slon nesklonil hlavu a já neslétl na zem. Slon ke mně zvedl chobot, a aby mi nebylo vedro, dýchal mi do obličeje. Zajímavé bylo, že vzduch, ač prošel celým chobotem, nezaváněl a byl čerstvý a příjemný. Prostě jsme měli typ s klimatizací. Jeli jsme do kopce a z kopce, brodili se vodou i plavali jsme. Byla to krásná hodinová projížďka. Pak jsme se mohli podívat na vše, co sloni umí. Stáli na zadních i na předních. Pak položil mahut na zem rohož, čehož jsem využil a lehl si na ni na břicho. Přes zadek mi dal hadr a slon ke mně přistoupil a velmi jemně a příjemně mi provedl nohou masáž hýždí. Po mně si tam lehl Standa, avšak na záda, mahut mu dal dečku přes pupek, když se však slon blížil, stáhl mahut dečku přes poklopec a milý slon provedl Standovi masáž mužských partií, asi také velmi jemně, neboť Standa poté mluvil normálním hlasem. Pak jsme slonovi dali 20 bahtů a on s nimi utíkal k pultíku, kde je vyměnil za trs banánů, kterými jsme pak měli tu čest

ho nakrmit. Za další dvacku si u baru pořídil lahev mléka a zkušený Standa ho z lahve nakrmil. Po této sloní ukázce jsme se odebrali do pralesa. Neboť dnešní noc strávíme uprostřed národního parku v plovoucích chatrčích na řece Kwai, kde není ani elektřina, a budeme si svítit petrolejkami. Pohled na naše ložnice nás nezklamal. Chatrče byly ukotvené

na řece a mírně se pohupovaly. Ubytovali jsme se a využili k hygieně sprchu pod vodopádem. Pak se rychle zešerilo a všude se začala linout vůně petroleje. Opravdu romantický večer. Pro mne však měl docela neromantickou dohru, jak jsem již dříve naznačil. Záchod však byl na pokojích a vedl rovnou do řeky, holt kam také jinam. Tak jsem svou první noc v pralesě vlastně ani neprospal a vychutnal jsem si

opar

stoupal nad prales a my jsme byli na voru, který byl tažený člunem. Pluli jsme z našeho „botelového komplexu“ po proudu a viděli jsme krásné domy, ve kterých bydleli domorodci. Ty domy též byly na vodě. Překvapilo mě, že prales byl poměrně tichý. Myslel jsem, že se ptáci budou předhánět v tom, který nám zazpívá hezčí písničku. Na cestě zpět už byl ranní opar vysoko nad korunami pralesních velikánů a my pohlédli realitě přímo do vody.

Někdo z nás trefně pojmenoval romantickou zátoku těsně pod našimi chatrčemi na zátoku Sraček. Ano je to tak, myslel jsem si, že je to splavený jíl, ale jíl neplave. Po ranní plavbě jsme zamířili zpět do Kančanaburi. Cestou jsme se zastavili u památníku slavného průmysku, kde došlo k těžkým bojům v období druhé světové války. Bylo to do slova a do písmene Peklo. Pak jsme se ještě zastavili v dřevařské firmě na zpracování týkového dřeva a mohli jsme posoudit zručnost a výtvarný cit zdejších truhlářů. Dorazili jsme do Kančanaburi a mohli si do sytosti prohlížet slavný most přes řeku Kwai. Tento most je však již třetím mostem, první vyhodili do povětří britští zajatci, druhý na konci války zničili bombardováním spojenci. Vláda však rozhodla, že most znovu opraví na památku obětem železnice smrti a zprovozní aspoň část úseku. Dnes převážně tato trať slouží jako turistická atrakce. Neodolal jsem a na místním tržišti si koupil žluté tričko s motivem mostu. Velmi ladilo s mou dohněda opálenou kůží. Zastavili jsme se i

na místním hřbitově, kde jsou pochováni zajatci, jenž tyto nelidské podmínky a zacházení nepřežili. Nutno dodat, že Japonci neměli se zajatci slitování, jelikož dle jejich povahy, člověk měl padnout za svoji vlast, než se dát potupně zajmout. Nad těmi náhrobky mi běhal mráz po zádech, neboť někteří kluci, kteří zde odpočívají, byli mladší než já. Prohlédli jsme si i muzeum, kde byly dochované kresby, zápisky a

věci zajatců. Expozice byla umístěna v bambusové chatrči přesně v takové, v jaké byli zajatci

nuceni žít. Neměli na spaní moc životního prostoru. Trápil je nedostatek jídla, tropické nemoci, hadi, obtížný hmyz a šestnácti hodinová namáhavá vysilující práce v přetěžkých podmínkách thajské džungle. Ještě se zastavujeme v Kančanaburi na oběd. Stále se ještě netroufám najíst. Ale břicho už se pomalu uklidnilo a já posrkávám tu odporně sladkou kolu. Teď nás čekal úmorný přejezd centrálního Thajska až do Pattayi. Pattaya je

přímořské letoviště, kde odpočívali a nabírali síly američtí vojáci, kteří bojovali ve Vietnamu. Je to letoviště se vším všudy, s občůdky, množstvím restaurací, erotických lokálů pro pány, dámy, homosexuály, kde vystupují místní děvčata, chlapci, transvestiti i transsexuálové. Pattaya je rušná a na můj vkus velmi hlučná. Dorazili jsme večer, ubytovali se a došli si na večeři. Ráno jsme vyrazili na ostrov Samet, kde budeme trávit dvě noci. Plavba lodí byla příjemná, moře nehoupalo a my jsme za hodinu zakotvili v zátocce přehradněného ostrova. Jelikož loď nemohla až ke břehu, přijel nám naproti tzv. pekáč, mělký čtverhranný motorový člun, který nás dovezl na bělounkou čistou pláž. Ubytovali jsme se v bungalovech, převlékli

se do plavek a užívali jsme si teplého moře. Celý den jsme byli na pláži, popíjeli nealkoholické či jemně alkoholické nápoje a oddávali se slunečním paprskům, které pro nás Středoevropany v lednu byly skoro až nepředstavitelné. Na tomto ostrově se vyskytovali komáři. Nebyli to ti malárioví, ale dokázali znepríjemnit život. Naštěstí poletovali jen kolem bungalovů a na pláž se neodvážili. Večer nastal odliv a pláž se rozšířila a objevili se pouliční, vlastně poplážové restaurace, které nabízejí pokrmy z mořských ryb a mořských plodů. Ochutnal jsem krevety, tuňáka a barakudu, opravdu není nad čerstvé mořské dary. Takto jsme trávili další dny na Sametu. Romantické večere na pláži s jemným tichým příbojem za svitu petrolejek. Přes den jsem pozoroval kraby poustevníky, jak vytvářejí dutiny v písčité pláži a písek vynášejí v kusadlech a tvarují ho do zajímavých kuliček, ze kterých sestavují neméně zajímavé útvary. Den poslední na tomto rajském ostrově připadl na mé narozeniny. Ráno jsme vyrazili motorovým člunem podél ostrova a na třech místech jsme šnorchlovali. Tento druh potápění si mne naprosto získal. Užasl jsem nad tím, jak je Neptunova říše nádherná bohatá barevná živá. Množství barevných rybiček, některé plaché, jiné přítulné. Mořští ježci, kterým je lepší se vyhnout. A pak nespočet korálů všech možných barev a tvarů. Jedním slovem podmořský ráj. Dokonce jsem se setkal i s ropušnicí, což je jedovatá ryba, ale měla rozum a zahrabala se přede mnou do písku. Na lodi mi všichni krásně poblahopřáli a od Silvie jsem dostal nádhernou koženou peněženku. Je to pravá kůže z rejnoka, nemusím snad dodávat, že jsem byl dojatý. Okružní plavbu kolem ostrova jsme završili návštěvou mořské rybí farmy, kde jsme se mohli dotýkat leopardích žraloků, velkých mořských želv, tuším, že to byly karety. Měli jsme i možnost je nakrmit rybkami. Pak už následovalo jen rozloučení s ostrovem a plavba na pekáči k lodi a zpět na pevninu a do Pattayi. Večer jsme zašli v Pattayi do folklórní thajské restaurace, kde na pódiu probíhalo

divadelně hudebně taneční představení. Najednou se zhaslo, přede mnou byl postavený vydlabaný ananas plný zmrzliny a zapálených svíček, přišly půvabné Thajky a hudba mi zahrála Happy Birthday. To už na mou citlivou duši bylo dost a nebyl jsem schopen slova. Takové pěkné narozeniny jsem díky lidem, kteří se mnou v Thajsku byli, měl. Po nevydařeném

erotickém programu v Bangkoku jsme vyrazili poznávat krásy thajských děvčat do místního gogo baru. Děvčata byla pěkná, krásně u tyčí tančila a překvapilo mě, že i Thajky mají bujná poprsí. Zvláště ta s číslem 49 byla moc pěkná. Jirka se ke mně nakloní a říká, tak si vyber, když máš ty narozeniny, já to platím. V tu chvíli na mne pohlédla i ta „má“ Thajka a já jen cudně sklopil zrak.

Další den jsme vyrazili z Pattayi do tropické vesnice Nong Nooch. Není to tak daleko, takže jsme tam byli hned. U vjezdu nás přivítal krásně upravený exteriér zahrad a připadal jsem si jak v botanické zahradě, jenže toto všechno bylo pod širým nebem. Prohlédli jsme si

orchideje a bromélie. Odvážnější z nás si i pohráli s čičinkami. Oproti včerejšku ty dnešní byly čtyřnohé. Je pravda, že dokud mě rozverná tygřice olizovala, bylo vše v pořádku. Jazyk má drsný stejně jako kočky, tak je to po právu šelma kočkovitá. Ale pak když mě jemně vzala ruku do tlamy, znervózněl jsem a krve by se ve mně nedořezal. Ruka mi naštěstí zůstala. Obdivovali jsme se krásným štíhlým palmám a posléze procházeli romantickými zákoutími s vodními nádržemi a mostky. Pak nás čekalo

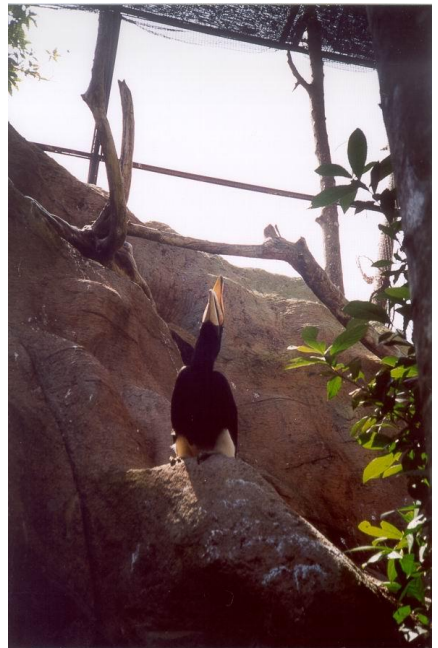
folklórní představení, kde jsme měli možnost sledovat výjevy z thajského života, včetně

válečného konfliktu s tehdejší Barmou. Do války byli samozřejmě zapojováni i sloni, jakožto živé tanky a věrní spojenci člověka. Nakonec jsme shlédli sloní show a výcvik, kdy nám sloni

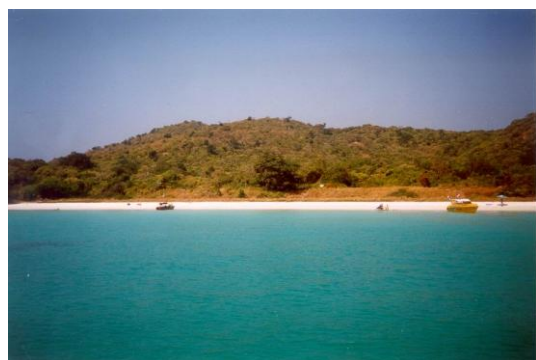
předvedli, že umí malovat, jezdit na tříkolce, hrát košíkovou i kopanou. Avšak již to nemělo tu

atmosféru, kterou jsme zažili v pralese. Bylo poznat, že je to turistická atrakce. Vesnice se dál rozvíjí a budují se nové části. My jsme ještě mohli vidět drezúru opic, které se používají ke sklizni kokosových ořechů. V místní zoologické zahradě je to zařízeno tak, že lidé vstupují do prostředí zvířat. Mohli jsme tedy navštívit voliéru ptáků a na krok stát od čápů či zoborožců. Pak jsme ještě viděli kaktusárium a byl čas z této tropické vesnice se vrátit zpět do Pattayi.

Odpoledne jsme vyrazili na pláž na oběd. Oběd byl dobrý, ale pláž byla přeplněná a moře špinavé, vlastně ani tak špinavé nebylo, jen se do něho hradbou plovoucích igelitových pytlíků nedalo vlézt. Strávil jsem tudíž odpoledne v hotelu u bazénu a popíjel pivko a povídal si s Míšou o jeho práci a jeho cestách po Číně, Venezuele a Dominikánské republice. Večer jsme si s Jánem a Pavlem dali vynikající steaky a bloumali jsme po noční Pattayi. Všude nahaněči do nočních podniků a všude vyhrávala hudba. Byl jsem nakonec rád, když jsme se dostali do hotelu.

Ráno jsme se domluvili, že si pronajmeme loď a odplujeme na nějaký tichý neobydlený ostrov, abychom si mohli ještě užít tepla a moře. Pluli jsme bárkou na ostrov Pai. Cestou se většina zapojila do rybolovu, na tzv. pytláčku a nachytala pro nás oběd. Největší úlovek však měl Míša, neboť chytil sám sebe.

Jirka mu pohotově vykousl háček z prstu a bylo zas dobře. Cestou zpět se moře trošičku rozbouřilo, byly asi metrové vlnky a s naší bárkou to pěkně házelo. Všichni jsme se projevili jako správní mořští vlci a nikdo potupně nezvracel. Večer jsme zašli do polynéské restaurace, která byla vysoce na úrovni, a já poprvé jedl langustu. Velmi chutné a já ji vřele doporučuji. V noci jsem se ještě zašel kouknout na thajský box. Je to docela rasovina, neboť soupeři maximálně postoupí do druhého kola. Jsou to surové rány a kopance. Pauzu mezi boxem vyplnil hadí muž. Neukazoval

pružnost svého těla, ale vysypal si do ringu dvě kobry a začal je dráždit, považte, že bosou nohou. Hadí hrozili a útočili a hadí muž bravurně uhýbal. Já jsem měl opět ztuhlou krev.

Předposlední den jsme lodí vypluli na ostrov Lin. Jelikož se thajsky ostrov řekne Ko, pluli jsme vlastně do Kolína.

To už se mi začalo trochu stýskat, a proto ta jazyková hříčka. Bylo to poslední lednové koupání v moři a myslím si, že jsme si to vychutnali. Večer parádní rozlučková večere a poslední návštěva erotického lokálu. Zelení by asi radost neměli, neboť děvčata se specializovala na schovávání živých tvorů do svého těla. Tak nám před zraky zmizely žáby, které se posléze znovu zrodily, ale jinak než v přírodě. Neboť v přírodě se rodí z vejce a pak pulce. Radost mi udělal malý vodní hádek, který se nedal a nad Thajkou zvítězil. Prostě ho tam nenacpala. S erotikou to myslím nemělo nic společného a docela v klidu jsem usnul.

Poslední den jsme se zabalili, vyčkali na příjezd autobusu a vyrazili do Bangkoku na letiště. Cesta do vlasti byla obdobná. Na cestě z Bangkoku do Maskatu pilotoval Petr Jirmus, bývalý československý reprezentant v akrobatickém létání. S námi letěl klidně a

hladce. Ve dvacet hodin místního času jsme měkce dosedli na maskatské letiště. Těšil jsem se, jak si koupím žluté tričko. Zamířil jsem tudíž do směnárny proměnit švýcarské franky na ománské riály. Směnárník se mě ptal odkud jsem. Přiznal jsem se, neboť se za to nestydím. Nasadil hned chápavý tón a v angličtině řekl. Ano, ano Český sultanát, jmeně jsem ho upozornil, že u nás nemáme absolutní monarchii, ale že jsme republika. Trochu

opovržlivě to vzal na vědomí. Ejhle výběr žlutých triček nebyl. Vlastně neměli žádná trička. Po chvíli doptávání se a hledání, nakonec pro mne jedno žluté tričko měli. Bylo to fajn, nemusel jsem na Omán zanevřít, dokonce měli i přijatelné pohledy. Nákupy mi tranzit uběhl a my jsme letěli domů na Ruzyň. Ruzyně nás přivítala jedním stupněm Celsia. Aspoň že nemrzlo. Na rozloučenou jsme si dali v baru Metaxu a odebrali jsme se k domovům.

